

відокремлює себе від незалежної України, вона є її частиною.

Отже, молодіжне середовище - це лабораторія, яка в змозі генерувати та перевіряти невідомі раніше цінності, поведінку, культурні норми та методи. На сучасному етапі постійних змін у соціальному житті особливе значення має спрямованість національної молодіжної політики на формування потреби у саморозвитку та самореалізації інтелекту молоді та створенні потенціалу. Усе це сприятиме розв'язанню багатьох молодіжних проблем сьогодні та проблем нашого суспільства в майбутньому, тому що життєві цінності молоді «сьогодення» визначатимуть спосіб життя «завтра».

1. Становище молоді в Україні у 2019 році. Аналітичний звіт, складений Робочою групою ООН у справах молоді. 2019. 80 с.

2. Сокурянська Л.Г. Ціннісні засади громадянської ідентифікації сучасного українського студентства. *Вісник Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна. 2010. №891: Соціологічні дослідження сучасного суспільства: методологія, теорія, методи.* Вип. 26. С. 116-122.

3. Ціннісні орієнтації сучасної української молоді: Щорічна доповідь Президенту України, Верховній Раді України про становище молоді в Україні (за підсумками 2019 року). Київ: Держ. ін-т сімейної та молодіжної політики. 2019. 200 с.

Лещенко А. С.

здобувач вищої освіти 1 курсу
юридичного факультету,

Левін О. Л.

кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ІСТОРІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ: ВІД АТОМНОЇ ДО СУВЕРЕНІТЕТУ

Процес становлення та розвитку незалежності України є частиною процесу розвитку нашої держави, бо кінцевим результатом є утворення незалежної держави як гаранта політичної свободи народу.

Несприятливі історичні умови, в яких знаходилась Україна, стали причиною того, що в минулому в нас не склалося поняття індивідуальності нашої нації, як це мало місце у багатьох інших народів. Проте, в ті моменти, коли народне життя мало можливість самовизначитися, український народ усі шляхи для реалізації свого права на самовизначення й пошук його оптимальних форм.

У період Київської Русі на віче укладалися договори між князем та народом, князем та його дружиною, що відображено в різних редакціях «Руської правди». У новий час вагому роль у формуванні конституційних ідей в Україні відіграла Конституція П. Орлика 1710 р. Після Переяславської ради головною стає вимога автономії України, яка, в ХІХ с., доповнюється ідеями реформування суспільства на загальнолюдських засадах справедливості та демократії. Саме в такому руслі ідеї незалежності України було втілено в конституційних проектах «Начерки конституції республіки» одного з членів Кирило-Мефодіївського братства Г. Андрузького та в проекті Конституції України під назвою «Вольный союз (Вільна спілка)» М. Драгоманова.

На початку ХХ ст. гасло незалежності України мало новий вигляд — «Вільна Україна в складі демократичної федерації вільних народів Росії». Значно радикальніше це гасло розглядалося М. Міхновським у проекті Конституції України під назвою «Основний закон «Самостійної України» спілки народу українського», що декларував повну самостійність України, територія якої мала складатися з дев'яти земель.

Початком справжнього становлення незалежності в Україні слід вважати повалення самодержавства у березні 1917 р. та організацію Української Центральної Ради. І Універсал Центральної Ради сформував становлення української державності й розглядався як «статут автономії України». Основним його значенням стало закладення підвалин автономного ладу, прагнення молодого української демократії до волі, до права самостійного порядкування своїм життям та до створення шляхом всенародного, рівного, прямого і таємного голосування Українських Установчих зборів та до національно-територіальної автономії у складі Росії. Українська Центральна Рада проголошувала себе виразником всенародної волі брала на себе весь тягар відповідальності.

Наступним етапом у розвитку незалежності України було прийняття II Універсалу Української Центральної Ради, де проголошувався намір підготувати проекти законів про автономний устрій України, що мають Всеросійські Установчі Збори. Вагомим політико-правовим кроком став III Універсал, який встановлював вже не автономні, а федеративні стосунки з Росією. III Універсал УЦР був проникнений глибокою стривоженістю за подальшу долю Росії та України, за розпалення міжусобної боротьби, стрімке поширення безладдя, руїни, занепаду. Україна ставала частиною федеративної Російської республіки, офіційно проголошеної 1917 р., і мала назву Українська Народна Республіка. Ця позиція Центральної Ради не сподобалась Тимчасовому уряду та більшовицькій владі, що відхилила всі демократичні пропозиції України й розпочала проти УНР воєнні дії. Далі було прийнято IV Універсал, в якому проголошувалося, що «віднині Українська Народна Республіка стає самостійною і від нікого незалежною, вільною суверенною державою українського народу».

Центральна Рада прагнула встановити в Україні демократичний устрій. Про це йдеться в Конституції УНР 1918 р., що, на жаль, не набрала чинності, оскільки в день її прийняття до Києва ввійшли німці та почалася доба українського Гетьманату П.Скоропадського. Серед державно-правових актів Гетьманату варто згадати «Грамоту до всього українського народу» та «Закони про тимчасовий державний устрій України» від 29 квітня 1918 р., що вирішували питання «про гетьманську владу», «про віру», встановлювали «права і обов'язки українських козаків і громадян». Після падіння Гетьманату в листопаді 1918 р. Директорія УНР прийняла ряд конституційних актів: Декларацію Української Директорії від 26 грудня 1918 р., Закон про тимчасове верховне управління та порядок законодавства в УНР, Закон про Державну Народну Раду УНР. Падіння Директорії та створення українського радянського уряду означало початок нового етапу в розвитку державного процесу в Україні. Державність УРСР у складі СРСР стала стартовою базою для змагання за справжню самостійну та суверенну державу.

У період «перебудови» розпочався новий етап становлення незалежності України. Багатопартійність, політичний плюралізм, зародження елементів демократії та гласності, критика сталінізму були несподіваними для партійних органів і вони почали програвати у політичній боротьбі опозиції. Багато комуністів симпатизували своїм політичним опонентам. КПРС втрачала роль об'єднавчої сили. Створювалися умови, за яких зближувалися інтереси різних соціальних груп українського населення і на перший план виступило прагнення до суверенітету республіки. Активізація суспільно-політичного призвела до відставки 28.09.1989 р. В. Щербицького, який фактично керував Україною протягом 17 років. Відставки, що відбулась 28.09.1989 р.

28 червня 1990 р. Верховна Рада УРСР почала розгляд питання про державний суверенітет. Крім офіційного проекту, було подано шість альтернативних. На перебіг подій суттєво вплинули масштабний робітничий страйк (липень 1990 р.), учасники якого вимагали негайного прийняття Декларації, хвиля мітингів під стінами українського парламенту, що підтримували позицію демократичних депутатів. Результатом піднесення національно-визвольного руху в Україні стало прийняття Верховною Радою УРСР 16 липня 1990р. Декларації про державний суверенітет України, яка заклала юридичні основи для розгортання державотворчого процесу та реалізації на практиці українською нацією свого невід'ємного права на самовизначення. Декларація заклала підвалини правової держави, стала юридичною базою для реформування та модернізації українського законодавства і державних структур, на тривалий час визначила напрям сучасного розвитку республіки, стала своєрідною програмою, у якій визначалися основні принципи та пріоритетні цілі майбутнього розвитку державного процесу. Україну визнали більше 130 країн світу. Україна

утвердилась як держава і стала частиною світового співтовариства.

Отже, досліджуючи становлення незалежності української держави, варто звернути увагу на безперервність процесу її відродження, використання власних державницьких традицій, ідеї самостійної та соборної України, що закріпилися в ментальності українського народу.

-
1. Історія конституційного законодавства / 36. докум. «Право», 2007.
 2. Селіванов А. Будуємо нову державу. К., 1997.
 3. Шемшученко Ю. Сила демократії у силі влади. *Віче*. 1995. №6.
 4. Линецький С. Методологічні засади осмислення місця і ролі державного режиму в структурі державного ладу України. *Право України*. 2000. № 6.
 5. Лук'яненко Л. За Україну, за її волю. К., 1991.
 6. Еволюція державного устрою в Україні: від тоталітаризму до демократії. *Віче*. 1997. №1.

Лозицький М. П.

курсант 3 курсу факультету
підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності

Анісімов Д. О.

викладач кафедри
спеціальної фізичної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АНОМІЯ В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ: СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ПРОБЛЕМИ

Український соціум уже понад тридцять років переживає глибоку трансформацію, здійснюючи важкий та тривалий перехід до ринкової економіки. Типовою для часу радикальних суспільних змін є трансформація культури, та, перш за все, її ціннісно-нормативної підсистеми. Як правило, така трансформація проявляється в руйнуванні старих соціально-правових норм та зростанні суперечливих елементів культурної системи, ослабленні ролі культури в регуляції людської поведінки, у координації її цінностей, цілей та засобів, що отримало в соціологічній науці назву аномії. Аномія здебільшого відноситься до сфери соціологічної науки, проте в багатьох своїх аспектах перетинається з правом, правовими нормами. Це явище означає стійку дезорганізацію соціальних норм та інститутів суспільства через неможливість досягнення ним оголошених соціальних ідеалів тими засобами, якими суспільство розпоряджається. Аномія відноситься до числа універсальних соціальних явищ, що властиві різним суспільствам на різних